

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania drugie i trzecie: czy decyzja o niedopuszczalności na podstawie analogicznego zastosowania art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE⁽²⁾ może zostać wydana w stosunku do małoletniego dziecka, które złożyło wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w jednym państwie członkowskim, również wtedy, gdy to nie samo dziecko, lecz jego rodzice korzystają z ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim?

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 30 grudnia 2020 r. – DB Station & Service AG / ODEG Ostdeutsche Eisenbahn
GmbH**

(Sprawa C-721/20)

(2021/C 88/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: DB Station & Service AG

Druga strona postępowania: ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuacja, w której krajowe sądy cywilne badają, w każdym indywidualnym przypadku i niezależnie od nadzoru sprawowanego przez organ kontrolny, wysokość nałożonych opłat zgodnie z kryteriami określonymi w art. 102 TFUE lub w krajowym prawie antymonopolowym, jest zgodna z dyrektywą 2001/14/WE⁽¹⁾, a w szczególności z jej przepisami dotyczącymi niezależności zarządzania przedsiębiorstwem infrastrukturalnym (art. 4), zasad pobierania opłat (art. 7–12) i zadań organu kontrolnego (art. 30)?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy kontrola nadużyć przeprowadzana przez krajowe sądy cywilne zgodnie z kryteriami określonymi w art. 102 TFUE lub w krajowym prawie antymonopolowym jest dopuszczalna i zalecana także wtedy, gdy przewoźnicy kolejowi mają możliwość wystąpienia o przeprowadzenie kontroli odpowiedniego charakteru opłat uiszczanych do właściwego organu kontrolnego? Czy krajowe sądy cywilne są zobowiązane do oczekiwania na decyzję organu kontrolnego w tej sprawie, a w przypadku zakwestionowania tej decyzji przed sądem – na uzyskanie przez nią ostatecznego charakteru?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. 2001, L 75, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Wielkie
Tyrnowo (Bułgaria) w dniu 4 stycznia 2021 r. – MC / Direktor na Direkcija „Obzhalwane
i danycno-osiguritelna praktika” Wielkie Tyrnowo pri Centralno upravljenje na Nacionalnata
agencija za prihodite**

(Sprawa C-1/21)

(2021/C 88/24)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Wielkie Tyrnowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MC

Strona przeciwna: Direktor na Direkcija „Obzwałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Wielkie Tyrnowo pri Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia zgodna art. 9 Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich [z dnia 26 lipca 1995 r.], sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, a także art. 273 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, dopuszcza w zharmonizowanej dziedzinie podatku VAT krajowy instrument prawny taki jak przewidziany w przepisie krajowym zawartym w art. 19 ust. 2 Danyczno-osiguritelnen procesualen kodeks, którego stosowanie skutkuje powstaniem dalszej odpowiedzialności solidarnej osoby fizycznej będącej podatnikiem, która nie jest płatnikiem VAT, lecz jej działanie w złej wierze skutkowało nieuiszczeniem VAT przez będącą podatnikiem osobę prawną, która jest płatnikiem VAT?
- 2) Czy wykładnia tych przepisów i stosowanie zasady proporcjonalności dopuszcza krajowy instrument prawny, zawarty w art. 19 ust. 2 DOPK, również w odniesieniu do naliczonych odsetek od niezapłaconego w terminie przez podatnika VAT?
- 3) Czy niezgodny z zasadą proporcjonalności jest krajowy instrument prawny, zawarty w art. 19 ust. 2 DOPK, w sytuacji w której spóźniona zapłata VAT, skutkująca naliczeniem odsetek od zobowiązań z tytułu VAT, nie wynika z zachowania osoby fizycznej będącej podatnikiem, lecz z zachowania innego podmiotu lub wystąpienia obiektywnych okoliczności?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Bleiburg (Austria) w dniu 8 stycznia 2021 r. – LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG / CB i in.

(Sprawa C-7/21)

(2021/C 88/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bezirksgericht Bleiburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG

Strona pozwana: CB, DF, GH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 36 i 39 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r.⁽¹⁾ w związku z art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasadą skuteczności i równoważności (zasadą lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 TUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego ustanawiającemu sprzeciw jako jedyny środek prawny przeciwko postanowieniu o wszczęciu egzekucji wydawanemu przez sąd bez przeprowadzenia wcześniejszego postępowania kontrydiktoryjnego i bez tytułu egzekucyjnego jedynie na podstawie twierdzeń wierzyciela, który to sprzeciw należy wniesić w terminie ośmiu dni w języku tego państwa członkowskiego również w przypadku, gdy postanowienie o wszczęciu egzekucji doręcza się w innym państwie członkowskim w języku, którego odbiorca nie rozumie, przy czym sprzeciw wniesiony w terminie dwunastu dni zostaje odrzucony jako wniesiony z przekroczeniem terminu?
2. Czy art. 8 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r.⁽²⁾ w związku z zasadą skuteczności i równoważności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi prawa krajowego stanowiącemu, że wraz z doręczeniem formularza zawartego w załączniku II dotyczącego informacji o prawie do odmowy przyjęcia, w ciągu tygodnia równocześnie rozpoczyna bieg również termin na wniesienie przewidzianego środka prawnego przeciwko doręczonemu jednocześnie postanowieniu o wszczęciu egzekucji, dla którego to środka jest przewidziany termin ośmiu dni?